

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6668/2542

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย ทวีสิทธิ์ หวังดีล็ก กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 65

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31 โดยดำเนินการก่อสร้างผิดไปจากเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต ซึ่งต้องระวางโทษจำเลยตามมาตรา 65 ทั้งวรรคหนึ่งและวรรคสองที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยตามมาตรา 65 ทั้งวรรคหนึ่งและวรรคสองจึงไม่เกินคำขอ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31 ที่แก้ไขแล้วบัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดจัดให้มีหรือดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารให้ผิดไปจากแผนผังบริเวณหรือเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยได้ทำการควบคุมการก่อสร้างอาคารโดยมิได้จัดให้มีเครื่องป้องกันวัสดุตกหล่นและฝุ่นละอองฟุ้งกระจายรอบตัวอาคารที่ก่อสร้าง อันเป็นการฝ่าฝืนเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต ซึ่งจำเลยทราบแล้ว พร้อมทั้งอ้างพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31 จึงเป็นการบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำผิดครบองค์ประกอบความผิด ตลอดจนข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีและอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดครบถ้วนสมบูรณ์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว โดยโจทก์ไม่จำต้องระบุประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดแก่สุขภาพชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนอีก ที่จำเลยฎีกาว่า ข้อเท็จจริงตามฟ้องเกี่ยวกับระยะเวลาที่จำเลยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อเท็จจริง คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้ควบคุมงานของบริษัทอิตาเลียนไทยดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) ได้ควบคุมการก่อสร้างอาคารเพื่อการพาณิชย์กรรมที่บริษัทสยามเอสเตท จำกัด ได้รับอนุญาตให้ปลูกสร้างบริเวณซอยศาลาแดง 1 แขวงสีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร และบริษัทอิตาเลียนไทย ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) เป็นผู้รับจ้างก่อสร้าง บริษัทสยามเอสเตท จำกัด ได้แจ้งให้บริษัทอิตาเลียนไทย ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) ทำการก่อสร้างให้ตรงตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานกำหนดไว้ในใบอนุญาตโดยจำต้องมีผ้าใบหรือวัสดุเทียบเท่าหรือดีกว่าเป็นเครื่องป้องกันวัสดุก่อสร้างตกหล่นและฝุ่นละอองฟุ้งกระจายรอบตัวอาคารที่ก่อสร้างดังกล่าวด้วย และบริษัทอิตาเลียนไทย ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) ได้แจ้งให้จำเลยทั้งสองทราบถึงเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว แต่จำเลยทั้งสองได้ควบคุมการก่อสร้างอาคารดังกล่าวโดยมิได้จัดให้มีเครื่องป้องกันวัสดุตกหล่นและฝุ่นละอองฟุ้งกระจายรอบตัวอาคารที่ก่อสร้างอันเป็นการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติ

ตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต ต่อมาวันที่ 16 มกราคม 2540 เวลากลางวัน นายตรวจเขตบางรักตรวจพบการกระทำผิดของจำเลยทั้งสอง จึงรายงานให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเขตบางรักทราบ และต่อมาวันที่ 23 มกราคม 2540 เจ้าพนักงานท้องถิ่นเขตบางรักได้ทำคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคารดังกล่าว และแก้ไขให้ถูกต้องภายใน 30 วัน โดยปิดคำสั่งไว้ที่บริเวณก่อสร้าง จำเลยทั้งสองทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้วตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2540 หลังจากนั้นในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2540 จำเลยทั้งสองจึงจัดให้มีเครื่องป้องกันวัสดุตกหล่นและฝุ่นละอองฟุ้งกระจายรอบตัวอาคารตามคำสั่ง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31, 65, 70 จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31, 65 วรรคหนึ่ง วรรคสอง, 70 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 70,000 บาท กับปรับอีกวันละ คนละ 2,500 บาท รวม 243 วัน เป็นเงิน 607,500 บาท รวมจำคุกคนละ 6 เดือน ปรับคนละ 677,500 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 3 เดือน และปรับคนละ 338,750 บาท โทษจำคุกเห็นสมควรรอการลงโทษไว้คนละ 2 ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการแรกว่า การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 65 วรรคสอง โดยคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ระบุแต่บทมาตราดังกล่าว มิได้ระบุบรรทัดด้วยเป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 65 ที่แก้ไขแล้วบัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 31 มาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 52 วรรคหก มาตรา 57 หรือมาตรา 60 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้วผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21 มาตรา 31 มาตรา 32 มาตรา 34 หรือมาตรา 57 ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง" ดังนั้น เมื่อโจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองฝ่าฝืนมาตรา 31 โดยดำเนินการก่อสร้างผิดไปจากเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต จึงต้องระวางโทษจำเลยทั้งสองตามมาตรา 65 ทั้งวรรคหนึ่งและวรรคสอง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามมาตรา 65 ทั้งวรรคหนึ่งและวรรคสองนั้น จึงไม่เกินคำขอ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการที่สอง มีว่าฟ้องของโจทก์ที่มีได้ระบุประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคารเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดแก่สุขภาพชีวิตร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชนลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2533 ข้อ 2 เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31 ที่แก้ไขแล้ว บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดจัดให้มีหรือดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารให้ผิดไปจากแผนผังบริเวณ หรือเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต" ดังนั้น ที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองได้ทำการควบคุมการก่อสร้างอาคารโดยมิได้จัดให้มีเครื่องป้องกันวัสดุตกหล่นและฝุ่นละอองฟุ้งกระจายรอบตัวอาคารที่ก่อสร้างอันเป็นการฝ่าฝืนเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต ซึ่งจำเลยทั้งสองทราบแล้วพร้อมทั้งอ้างพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 31 ดังกล่าว จึงเป็นการบรรยายถึงการกระทำ

ทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำผิดครบองค์ประกอบความผิดตลอดจนข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่จำเลยทั้งสองเข้าใจข้อหาได้ดีและอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดครบถ้วนสมบูรณ์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ไม่จำเป็นต้องระบุประกาศกรุงเทพมหานครตามที่จำเลยทั้งสองอ้างดังกล่าวอีก ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ข้อเท็จจริงตามฟ้องเกี่ยวกับระยะเวลาที่จำเลยทั้งสองฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตไม่ถูกต้องนั้น เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อเท็จจริงและคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษายืน

องค์คณะ

วุฒินันท์ สุขสว่าง · ระพีภัทร์ บรรจงศิลป์ · วิรัช ลิ้มวิชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6668/2542>